

במוסר זה הם חיי אבות נגדו חקנו הכנינו ול חיי ברכות. ויש לפרש כל המוסר על כחן תורה ועל קבוצ גלויות :
 א. מוזמור לדוד הכי ליהודה בני אלים הכי ליהודה כבוד ועז : ב. הכי ליהודה כבוד שמו השתחו ליהודה בהדרת קדש : ג. קול יהודה עליהמים אלה כבוד הרעים יהודה על מוסרים : ד. קול יהודה בבית קול יהודה בהדרת : ה. קול יהודה שבר ארזים וישבר יהודה את ארזי תלבנון : ו. וירקדם כמזעגל לבנון ושריון כמו בדרמים : ז. קול יהודה חזב להבות אש : ח. קול יהודה יחיל מדבר יחיל יהודה מדבר קדש : ט. קול יהודה יחולל אילות ויהשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד : י. יהודה למבול ישב וישב יהודה מלך לעולם : יא. יהודה על לעמו ותגן יהודה יברך את עמו בשלום :
 ליום שני ל.

מוסר שאל יצטרך אדם אם הקב"ה שולח עליו יסורים בעיות שאם לא לירי עוה"ב אלא ע"י יסורים גם אם הוא במעלה עליונה אל יחשוב שלא ימים לעולם רק שהכל ברשות הקב"ה :
 א. מוזמור שיר חנפת תבית לדוד : ב. ארוממה יהודה פי דליתני ולא שמחת איבי לי : ג. יהודה אלהי שועתי אליה ותרכאני : ד. יהודה העלית מן שאול נפשי היתני מירדי בור : ה. זמרו ליהודה חסידיו והודו לזכר קדשו : ו. כי רגע באפו חיים ברצונו בערב ילן פכי ולבקר רנה : ז. ואני אמרתי בשלגי בליאמוט לעולם : ח. יהודה ברצונה העמדתה להררי עז הסתרת פניה היתי גבהל : ט. אליה יהודה אקרא ואלי ארני אתחנן : י. מה בצע בדמי בדרתי אלהי שחת הודך עפר הוגיד אמתה : יא. שמע יהודה ותנני יהודה הנה עזר לי : יב. הפכת מספדי למחול לי פתחת שקי ותאזני שמחה : יג. למען יזמרה כבוד ולא ידם יהודה אלהי לעולם אודה :
 לא.

תפלה לדוד בברחו ספני שאול בהיותו בעינו ומרורו ויש מכסחו בה ומוסר הוא לאדם שישים כסחו רק בה :
 א. למנצח מוזמור לדוד : ב. ביהודה חסיתי אל אבושה לעולם בצדקתה פלמני : ג. חטה אלי אונה מהרה הצילני הנה לי לצור מעוז לבית מצודות להושיעני : ד. כירסלעי ומצודתי אתה ולמען שמך תנחני ותנהלני : ה. תוציאני מרשת זו טמנו לי כי אתה מעוזי : ו. בידך אפקיר רוחי פריתה אותי יהודה אל אמת : ז. שנאתי השמרים הבלישוא ואני אליהודה בטחתי : ח. אגילה ואשמחה בחסדה אשר ראית את עיני ידעת בצרות נפשי : ט. ולא הסגרתני בידאויב העמדת במרחב רגלי : י. חנני יהודה כי צר לי עששה בכעס עיני נפשי ובטני : יא. כי כלו ביגון חיי ושנותי באנחה בשל בעוני כחי ועצמי עששו : יב. מכל צרתי היתי חרפה ולשבני מאד ופחד למידעי רא בחוץ נדדו ממני : יג. נשכחתי כמת מלב היתי ככלי אבר : יד. כי שמעתי דבת רבים מגור מסביב בהוסדם יחד עלי לקחת נפשי וממו : טו. ואני עליה בטחתי יהודה אמרתי אלהי אתה : טז. בידך עתתי הצילני מיד אויבי ומרדפי : יז. האירה פניך עלי עבדה הושיעני בחסדה : יח. יהודה אל אבושה כי קראתיה יבשו רשעים ידמו לשאול : יט. תאלמנה שפתי שקר הדברות על צדיק עתק בגאונה ובוז : כ. מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם : כא. תסתירם בסתר פניך מרכסי איש תצפנם בסכה מרוב לשונות : כב. ברוך יהודה כיהפליא חסדו לי בעיר מצור : כג. ואני אמרתי בהפז נגרותי מנגד עיניך אכן שמעת קול תחנוני בשועי אליה : כד. אהבו את יהודה כל חסידיו אמונים נצר יהודה ומשלם עלי יתר עשה גאונה : כה. חקו ויאמין לבבכם כל המיחלים ליהודה :
 לב.

כו ידובר בסליחת העון ואשרי לאדם שיעשה תשובה ויתורה לאל בכל לבו :
 א. לדוד משביל אשרי נשוי פשע פסוי הטאה : ב. אשרי אדם לא יחשב יהודה לו עון ואין ברונה רמיה : ג. כי תחרשתי פלו עצמי בשאגתי בלהים : ד. פי יזמם ולילה תכפר עלי ידך נחפך לשדי בחרבני קין סלה : ה. הטאתי אודיעה ועוני לא יכפיתי אמרתי אודה עלי פשעי ליהודה ואתה נשאת עון חטאתי סלה : ו. על זאת יתפלל כל חסיד אליה לעת מצוא רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו : ז. אתה סתר לי מצר תצוני רני פלט תסבבני סלה : ח. אשפילה ואודה בדרך וותלך איעצה עליך עיני : ט. אל תהיו פסום בפרד אין הבין במתג ורסן עדיו לבלום כל קרב אליה : י. רבים מכאבים לרשע ותבוסת ביהודה חסר יסבבנו : יא. שמחו ביהודה וגילו צדיקים ותרגנו כל ישרי לב :
 לג.

מוסר גדול לצדיקים ולישרים שיהללו את הקדוש ברוך הוא כאשר לכל מי שיועד יותר בחכמת התורה יותר ראוי להורות לה שיועדים ומבינים בגבורות הקדוש ברוך הוא :
 א. רננו צדיקים ביהודה לישרים נאמה תהלה : ב. הודו ליהודה בכבוד פגבל עשור זמרו לו : ג. שירו לו שיר חדש הטיבו נגן בתרועה : ד. כירשיר דברי יהודה וכל מעשהו באמונה : ה. אהב צדקה ומשפט חסד יהודה מלאה הארץ : ו. בדבר יהודה שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם : ז. פגם פגד מי חים נתן באוצרות תחומות : ח. ייראו מיהודה פליהארץ ממנו יגורו כל יושבי תבל : ט. כי הוא אמר ויהי הוא צוה ויעמד : י. יהודה הפיר עצת גוים הניא מחשבות עמים : יא. עצת יהודה לעולם תעמד מחשבות לבו לדוד ודוד : יב. אשרי הגוי אשר יהודה אלהיו העם : יג. בחר לנחלה לו : יד. משמים הביט יהודה ראיה את פליבני האדם : יו. מכון שבתו השגית אל פלישבני הארץ : טז. היצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם : טז. אין המלך נושע ברב חיל גבור לא ינצל ברב כח : יז. שקר הפוסם לתשועה וברב חילו לא ימלט : יח. הגה עין יהודה אלי ראיו למיחלים להסדו : יט. להציל ממוות נפשם ולחיותם ברעב : כ. נפשנו הפתה ליהודה עזרנו ומגננו הוא : כא. פייבו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטחנו : כב. יהי חסדה יהודה עלינו כאשר יחלנו לה :
 לד.

כו נתבאר כשהיה דוד אצל אכיש אחיו של גלית והיה בסכנה גדולה היה עושה עצמו כשומה והוריר וירר על זקנו והיה כורב על רלתות אכיש מלך גת חייב לו מאה רבוא והובים וגרשו מביתו וכרוב שכחה עשה זה המוסר בא"י :
 א. לדוד בשנותו את טעמו לפני אבימלך ויגרשהו וילך : ב. אברכה את יהודה בכל עת תמיד תהלתו בפני : ג. ביהודה תתהלל נפשי ישמעו ענוים וישמחו : ד. גדלו ליהודה אתי וגרוממה שמו יתרו : ה. דרשתי את יהודה ועגני ומכל מגורתי הציגני : ו. הביטו אליו ונחרו ופניהם אלי יחפרו : ז. עני קרא ויהודה שמע ומכל צרותיו הושיעני : ח. הנה מלאך יהודה סביב ליראיו ויחלצם : ט. טעמו וראו כירטוב יהודה אשרי הגבר יחסהבו : י. יראו את יהודה קדשו פיו אין מחסור ליראיו : יא. בפירים רשו ורעבו ודרשי יהודה לא יחסרו כל טוב : יב. לכו בנים שמעו לי וראת יהודה אלמדכם : יג. מיהאיש החפץ חיים אהב ימים לראות טוב : יד. נצר לשונה מרע וישפתי מדבר מרמה : טו. סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורדפהו : טז. עיני יהודה אל צדיקים ואזניו אל שועתם : יז. יהודה בעשירע להברית מארץ זכרים : יח. צעקו ויהודה שמע ומכל צרותם הצילם : יט. קרוב יהודה לנשבר לב ואת דכאירות יושיע : כ. רבות רעות צדיק ומכלם יצילנו יהודה : כא. שמר כל עצמותיו אמת מהנה לא נשברה : כב. תמותת רשע רעה ושאני צדיק ואשמו : כג. פודה יהודה נפש עבדיו ולא יאשמו פליהקים בו :
 לה.